

EMLÉKEZÉS SÁRI ISTVÁNRA

Sáros László György

1945 – 2018

Sárinak

Már megint megelőztél. Csak hogy a felső ágyra fekhess. Fehér ballonka-bátban, cipóstül, esernyővel. A szakadó esőből hazaérve tizenegykor, de lehet, hogy volt az már éjfél is. Ahogy kell. Mint akkor, a Bercsényi ötödik emeletén. Ahol a „kicsik” laktak. Ám az ránk nézve túl bájos lett volna, így aztán inkább voltunk mi zöldfülűek. Mindenki tudta, hogy Sárival egy napon születtem. Július másodikán. Sarlós Boldogasszonykor. Csakhogy én, nagy rava-szul, két évvel később. Ám ez itt, a világnak ezen a felén a rák jegye. Mikor tudja meg az ember, hogy rákos? Hamar sose. Mert mi mindig, mindenről elkésünk. Adyval:

*Akik mindig elkésnek
Mi mindig mindenről elkésünk,
Mi biztosan messziről jövünk,
Fáradt, szomorú a lépésünk.
Mi mindig mindenről elkésünk.
Meghalni se tudunk nyugodtan.
Amikor már megjön a Halál,
Lelkünk vörösen lángra lobban.
Meghalni se tudunk nyugodtan.
Mi mindig mindenről elkésünk,
Késő az álmunk, a sikerünk,
Révünk, nyugalmunk, ölelésünk.
Mi mindig mindenről elkésünk.*

Most itt vagyunk. Dehogyan. Én nem vagyok ott. Mert én itt vagyok, miközben ott vagyok. Veled. Pontosabban ott kéne lennem Veled. De persze Te itt is velem vagy. Mert Te már bennem vagy. Hogy meddig? Végig. Na jó, de meddig? Ne nyaggass. Nem tudom. Miért? Ha tudnám, mi lenne?

Elbúcsúzhatnék? Kitől? Mindenkitől. Te kitől búcsúztál el? Nem mindegy? Tudom, hogy nem, de ez most mindegy is. Már összeírták, hogy mi mindent csináltál, tettel, vittel végbe. Maradandót alkotva. Aztán ezt még többen ki is egészítették. Okos, odafigyelő, rendszerező, és persze rendszerető fontossággal. Most már mindent tudunk. Szinte mindent. Mert ez is olyan, mint az ördög. Tudod, a sose nem alvó. Arról azonban nem szól senki, de senki az itt lévők közül, hogy volt/van még egy teted. Egy igazi. Befészkelted Magad mindnyájunk lelkébe. Mindenki tud persze kivétel nélkül is, de most erről sem kell beszélni. Minek? Attól jobb lesz? Aligha. Ám ott vagy mindnyájunknál. Mert Sári csak egy van. Nekem már biztosan. Erre a kis időre. Az az egy. A Pista. Álmodoz békében. De tudd ott is, hogy szerettelek. Tudd, hogy szeretlek. Így is. Innen nézve, holtodban.

Miskolc, 2018. május 4.

Sáros László György,
bár Neked a Sáros

